

dette Spørgsmaal skulde tages op af den Kommission, som var nedsat til at overveje Spørgsmaalet om en almindelig Invaliditets- og Alderdomsforsikring, og dette Krav blev den Gang fra alle Sider mødt med Velvillie. Det er fuldstændig rigtigt, som den sidste ærede Taler har fremhævet, at dette Forslag er et Kompromisforslag, at der indenfor Kommissionen og ogsaa indenfor Udvalget har hersket afvigende Meninger om, hvorledes Opgaven skulde løses, men at man fra alle Sider har erkendt, at Spørgsmaalet er saa stort og vigtigt, at man burde slaa af paa sine specielle Fordringer for at naa et Resultat, og at vi, naar dette Lovforslag kom enstemmig vedtaget her fra Folketinget op til Landstinget, med særlig Styrke kunde bære vore Krav frem. Det glæder mig i høj Grad, at man nu er naaet til dette Resultat. Af de store sociale Spørgsmaal er dette maaske et af de vanskeligste at løse. Spørgsmaalet drejer sig om den sociale Nød, som rammer haardest af alle. Det staar saaledes for mig, at af al social Nød maa den værste den haardeste at bære, som kommer paa Grund af Arbejdsløshed, paa Grund af, at en Mand, som gerne vil arbejde, ikke kan faa Arbejde. Jeg skal derfor paa det allervarmeste og bedste anbefale Tinget at stemme for det foreliggende Forslag. Jeg synes, det maa være en Ære for den højtærede Minister at kunne være med til at gennemføre et saadant Forslag, og det forekommer mig at være en Ære for det høje Ting at vedtage det.

Ordføreren (Thomas Larsen): Jeg vil nødig have mine Udtalelser misforstaaede, og det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) gav mig nogen Anledning til at tro, at han havde misforstaaet mine Udtalelser med Hensyn til, hvorvidt Udlandets Opmærksomhed overfor dette Resultat af vor sociale Lovgivning vilde give sig et stærkere eller mindre stærkt Udtryk. Jeg vil for at undgaa al Misforstaaelse sige, at det selvfølgelig aldrig har været min Opfattelse — og jeg tror i Grunden heller ikke, det ærede Medlem mente det —, at Udlandet ikke vilde lægge Mærke til et saa vidtrækkende

socialt Fremskridt som det her foreliggende. Jeg har kun ment, at hvis det var en større Stat, som gennemførte det, vilde det vække mere almindelig Opmærksomhed, end Tilfældet vil blive, naar det kun er en lille Stat, der gør det. Men jeg har personlig Erfaring for, at man i Udlandet nøje følger vor sociale Lovgivning.

Saa vil jeg sige til det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (P. Knudsen), som det syntes mig noget stærkere end nødvendigt fremhævede Socialdemokratiets Fortjeneste af denne Sag, at jeg har aldrig nogen Sinde benægtet Socialdemokratiets Fortjeneste af at have været med til at fremme denne Sag, men har ydet den fuld Anerkendelse. Men overfor det ærede Medlems Udtalelser finder jeg dog Anledning til at gøre den Bemærkning, som jeg allerede gjorde i mit første Foredrag, at de, som have været de ledende med Hensyn til Gennemførelsen af denne Sag, er det danske Landbodemokratis Repræsentanter. Vi have været glade for enhver virksom Støtte til Gennemførelse af denne Sag, fra hvilken Side den end er kommen, men det er en Kendsgerning, man ikke kan komme bort fra, at alle de meget uvenlige Ord, der, den Gang Kommissionen blev nedsat, bleve rettede mod den, mod Kommissoriet, mod Venstre og mod Regeringen om, at Venstrepartiet ikke vilde være med til at løse denne Opgave, men blot vilde snakke sig fra det, ere nu af Virkeligheden gjorte døde og magtesløse.

Hvis denne Bemærkning ikke var bleven udtrykkelig foranlediget, vilde jeg have holdt den tilbage.

P. Knudsen: Det har ikke været min Hensigt at udtale noget som helst til Forklejnelse af den Støtte, som Landborepræsentanterne have ydet til Gennemførelse af denne Sag. Hvad jeg har ønsket at fremhæve, er, at der her er Tale om en Hjælp til Selvhjælp, og jeg er derfor kommen noget ind paa en Udvikling af, hvorledes denne Selvhjælp er kommen til Veje. I øvrigt glemte jeg ikke at udtale min Anerkendelse af den Støtte, de danske Bønder ydede os i 1885 og 1886 under den Arbejdsløshed, vi den Gang havde, og